నెం.616
- కొమ్మూరి సాంబశివరావు

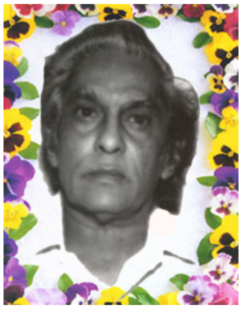

(క్రిందటి సంచికనుంచి కొనసాగింపు)

అలా బొంబాయి వీధుల్లో వొంటరిగా నడుస్తోంది కాత్యా. అది కాత్యాకాదు, కాత్యా నీడ అనుకోవచ్చు. ఆమె కళ్ళల్లో నీళ్ళు కూడా రావడంలేదు. మనస్సులో ఆలోచనలు వస్తున్నాయి కాని, అవి నిలవడంలేదు. మబ్బుల్లా తేలిపోతున్నాయి. యుగంధర్, రాజులు నిజంగా మరణించారా? తను నమ్మలేకుండా వుంది. నమ్మక ఏం చేస్తుంది? తన కళ్ళతో తనే వాళ్ళ శవాలని చూసింది. తను యిక ఏం చెయ్యాలి? ఎక్కడికి వెళ్ళాలి? ఒంటరిగా ఎక్కడికెళ్ళినా ఏం చేసినా, తన బతుక్కి ప్రయోజనం వుండదు. వీధిలో వస్తున్నవాళ్ళని ఎవర్నీ చూడడంలేదు. కలలో నిద్రలో నడుస్తున్నటు నడుస్తోంది. అలా ఎంత దూరం ఎన్ని వీధులు తిరిగిందో తనకే తెలియదు.

"మిస్ కాత్యా!" వులిక్కిపడి పక్కకి చూసింది. ముప్పై ఏళ్ళ యువకుడు మంచి బట్టలు, చురుకైన మొహం.

"మిస్ కాత్యా" అన్నాడు మళ్ళీ. కాత్యా మాట్లాడలేదు. అతనివైపే తను మూగదయినట్టు చూస్తోంది. "ఆగకండి. నడుస్తూ వుండండి. మీ శోకం నాకు తెలుసు. నిజంగా మీరు దుఃఖించవలసిన అవసరంలేదు" అన్నాడు అతను నవ్వుతూ.

కాత్యా ప్రశ్నార్థకంగా చూసింది.

"యుగంధర్, రాజు బండార్కర్‌లు నిజంగా మరణించలేదు. శత్రువులని మోసం చేసేందుకు అలా వల పన్నారు. శత్రువుల శవాలకే మేకప్ చేసి, మార్చురీకి పంపారు. ఈ విషయం ఎవరికీ తెలియకుండా మీకు చెప్పమని చెప్పారు బండార్కర్. అందుకే ఒంటిగా నేను యిలా బజారులో కలుసుకున్నాను. నేను సి.బి.ఐ ఏజంటుని."

"మీరు నిజం చెపుతున్నారా?" అడిగింది కాత్యా.

"అబద్ధం చెప్పవలసిన అవసరంలేదు. యుగంధర్, రాజు, బండార్కర్‌లు ఒకచోట వున్నారు. ఎవరికీ తెలియని చోట. మిమ్మల్ని తీసుకురమ్మన్నారు" అన్నాడు అతను.

కాత్యా గుండెలో గుడిగంటలు మోగాయి. కళ్ళల్లో దీపాలు వెలిగాయి.

"పదండి, త్వరగా" అన్నది.

"ప్లీజ్ అలా ఆవేశపడకండి. శత్రువులు మనల్ని చూస్తూ వుంటారు. వీళ్ళకి నిజం తెలియకూడదు. నేను ముందుకి వెళ్ళిపోతాను. వెనకే రండి. అక్కడ కారు ఆగివుంది" అన్నాడు అతను. కాత్యా అతని వెనకే వెళ్ళింది. కారు ఎక్కగానే స్టార్ట్ చేశాడు అతను.

"ఎంత దూరం?" అడిగింది కాత్యా.

"కాస్త దూరమే. సిటీ లిమిట్స్ దాటాక. వెనక మనల్ని వెంబడిస్తూ ఏదయినా కారు వస్తుందేమో కాస్త కనిపెట్టి వుండండి."

కాత్యా వెనక్కి చూసింది. చాలా కార్లు వస్తున్నాయి. కొన్ని పక్కలకి తిరుగుతున్నాయి. కొన్ని తమని ఓవర్‌టేక్ చేసుకుని వెళ్ళిపోతున్నాయి. కాని ఒక కారు మాత్రం తమ వెనకే, అదే స్పీడులో వస్తోందని గమనించింది.

"అవును. ఒక నల్ల అంబాసిడరు వెనకే వస్తోంది" అన్నది కాత్యా.

"డోంట్ వర్రీ. శత్రువులు మనల్ని వెంబడిస్తారని నాకు ముందే తెలుసు. ఆ అంబాసిడర్‌కి కనపడకుండా తప్పుకోవడం పెద్ద కష్టంకాదు" అంటూ రెండు ఇరుకు సందుల్లోంచి కారు స్పీడుగా పోనిచ్చి, మళ్ళా హైవే రోడ్ మీదకి వచ్చి, కారు పార్కింగ్ స్పేస్‌లో ఒక చోట ఆపి, చటుక్కున కాత్యాతోపాటు దిగి, మళ్ళీ యింకో కారు ఎక్కి బయలుదేరారు. నవ్వుతూ, "ఇప్పుడు చూడండి. ఇంకా వాళ్ళు మనవెనక వస్తున్నారా?" అడిగాడు.

"లేదు" అంది కాత్యా.

"అక్కడ మనకోసం వెతుకుతూ వుంటారు. ఇక భయంలేదు" అన్నాడు. అరగంట తర్వాత ఒక ఇంటి గేటులోకి కారు పోనిచ్చాడు. పోర్టికోలో ఆపాడు కారు. ఒకతను వచ్చి కారు తలుపు తీసి, లోపలికి వెళ్ళమన్నట్టు తలవూపాడు. కాత్యా అతనితోపాటు లోపలికి వెళ్ళింది.

అది పెద్ద హాలు. హాలులో కుర్చీలు, సోఫాలు, గోడలకి రంగు రంగుల పటాలు.

హాలు మధ్యనించి మేడమీదికి మెట్లు, హాలుకి యిటూ అటూ చాలా గదులు. తలుపులు మూసేసి వున్నాయి.

"యుగంధర్‌గారు ఏరి?" అడిగింది కాత్యా.

"రండి" అన్నాడతను.

మేడమెట్లు ఎక్కారు. చిన్న వసారా, వసారాలో రెండు పక్కలా రెండు గదులు. ఒక గది తలుపు తీసి, "రండి" అన్నాడు అతను. కాత్యా లోపలికి వెళ్ళింది.

"ఎవరూ లేరే..." అంది. అంటూ వెనక్కి తిరిగింది. తలుపు మూసుకుంది. ఒక్క గంతున తలుపు దగ్గిరికి వెళ్ళి లాగింది. రాలేదు తలుపు.

బయట తాళం వేశారో, గడియపెట్టారో. అసలే దుఃఖంతో మనస్సు మొద్దుబారిన కాత్యాకి యేమీ అర్థం కాలేదు.

యుగంధర్ దగ్గిరికి తీసుకెళతానని చెప్పి తనని యీ గదిలో ఎందుకు బంధించారు. చుట్టూ చూసింది. గదికి కిటికీ లేదు. బాగా ఎత్తున వెంటిలేటర్ ఒకటి వుంది. దానికి వుక్కు జల్లెడా, యినుప కడ్డీలు వున్నాయి. పక్కన ఒక తలుపు కనిపించింది. తెరిచింది కాత్యా. అది నీళ్ళగది. గదిలో మంచం పరుపు. ఒక కుర్చీ బల్ల... బల్లమీద నీళ్ళకూజా. అంతే

తలుపు బాదింది. "ఎవరు? తలుపు తియ్యండి" గొంతుచించుకుని అరిచింది కాత్యా. ఎవరూ రాలేదు. ఎవరూ పలకలేదు. యుగంధర్‌కీ, రాజుకీ ఎన్నో సమయాల్లో, ఎన్నో చిక్కుల్లో కుడిభుజంగా వుండి, వాళ్ళ ప్రాణాలనే కాపాడిన కాత్యా యీ స్థితిలో ధైర్యం కోల్పోయి, నీరసించి, వెక్కి వెక్కి ఏడ్వటం ప్రారంభించింది.

616కి యింకా స్పృహరాలేదు.

"మిస్టర్ బండార్కర్ ఈ పన్నాగం పారుతుందని నేను అనుకోను. నేనూ, రాజూ మరణించిఅన్ట్లు యిదివరలో రెండుసార్లు నాటకం ఆడాము. ఒకసారి దాదాపు నమ్మారు. ఒకసారి శత్రువులే ఆ నాటకం ఆడారు. నేను, రాజూ మరణించామని ప్రకటించినంత మాత్రాన, శత్రువులు నమ్మరని నా అభిప్రాయం" అన్నాడు యుగంధర్.

అది ఒక చిన్న గది. గదిలో ఆరు కుర్చీలు, ఒక మూలగా డైరెక్టరీలో నెంబర్ లేని టెలిఫోన్, ఒక కూజాలో నీళ్ళు. అవే ఆ గదిలో వున్నవి. సి.బి.ఐ వారి రహస్యమైన చోటు అది. బండార్కర్కీ, బండార్కర్ డిప్యూటీకి తప్ప ఆ గది ఎక్కడున్నదీ ఎవరికీ తెలియదు.

స్పృహపోయి కిందపడివున్న యుగంధర్, రాజు, బండార్కర్లనీ 616ని సి.బి.ఐ వారు వచ్చి ఆస్పత్రికి తీసుకుని వెళ్ళారు. ఆ గొడవకి హోటల్ అధికారులు పైకివచ్చి, పోలీస్కి రిపోర్ట్ యివ్వడంవల్ల. చనిపోయిన శత్రువుల శవాలని మార్చురీకి పంపారు. బండార్కర్ డిప్యూటీ ఆస్పత్రిలో బండార్కర్ పక్కనే కూర్చున్నాడు. మొదట బండార్కర్కి స్పృహ వచ్చింది. యుగంధరూ, రాజూ, తనూ మరణించినట్లు నాటకం ఆడమనీ, శత్రువుల శవాలలో మూడు శవాలకి వేషం మార్చి, మార్చురీకి పంపమనీ, తాము ముగ్గురూ మరణించారని శత్రువు అనుకుంటే, రహస్యంగా తమ దర్యాప్తు సాగించవచ్చనీ, బండార్కర్ తన డిప్యూటీకి చెప్పారు. బండార్కర్ ఆదేశం ప్రకారం సి.డి.ఐ. డిప్యూటీ డైరెక్టర్ ఆ యేర్పాటు చేశాడు.

యుగంధర్కీ, రాజుకీ స్పృహ వచ్చిన తర్వాత బండార్కర్ తన పథకం యుగంధర్కి చెప్పాడు. యుగంధర్ వెంటనే యేమీ చెప్పలేదు. ఎవరికీ తెలియకుండా, రాత్రికి రాత్రి బండార్కర్నీ, యుగంధర్నీ, రాజునీ 616నీ, రహస్యమైన ఆ గదికి చేర్చాడు సి.బి.ఐ, డిప్యూటి.

బండార్కర్ చిన్న నవ్వు నవ్వి, "అంతకన్నా నాకు అప్పుడు మంచి ఆలోచన స్ఫురించలేదు. మనం ముగ్గురం అనామకంగా వుంటే, అజ్ఞాతంగా మన దర్యాప్తు సాగించి, ప్రధానిని హత్య చెయ్యడానికి పూనుకున్నవాళ్ళని పట్టుకొనవచ్చని అనుకున్నాను" అన్నాడు బండార్కర్.

"616 ఏమయ్యాడు? అనే సందేహం కలగదా శత్రువులకి" అడిగాడు రాజు.

"చచ్చిపోయి వుంటాడని అనుకుంటారు" చెప్పాడు బండార్కర్. బరువుగా వున్న కనురెప్పలు తెరిచాడు 616. నిముషంపాటు గదంతా కలయచూసి, "ఆఖరికి నెగ్గారన్నమాట" అన్నాడు నవ్వుతూ.

ఒక గ్లాసులో మంచినీళ్ళు పోసి 616కి యిచ్చాడు రాజు. 616 మంచినీళ్ళు తాగి మరొకసారి గదంతా పరీక్షగా చూశాడు.

"ప్రయోజనం లేదు 616. ఈ గదిలోంచి ఎవరూ తప్పించుకొలేరు. ఈ గది తలుపుకి తాళం కూడా లేదు. తలుపు గడియ దగ్గిరికి వెళ్ళి రహస్యంగా సరిగా వుచ్చరిస్తూ నాలుగు మాటలు చెపితే తలుపు తెరుచుకుంటుంది. ఎలక్ట్రానిక్ డివైస్" అన్నాడు యుగంధర్.

నేను పారిపోవడానికి కానీ, మీతో కలియపడడానికి కానీ ప్రయత్నించడం లేదు" అన్నాడు 616.

"దట్ యీజ్ వెరీగుడ్ అంతేకాదు, మీరు మాతో సహకరిస్తే సంతోషిస్తాము" అన్నాడు యుగంధర్.

616 నవ్వాడు. "మిష్టర్ యుగంధర్ ఇదివరలో ఒకసారి చెప్పాను, అలాటి పని నేను చెయ్యను అని. అంతేకాదు, నేను కళ్ళు తెరవకముందు మీ సంభాషణ విన్నాను. మీరు చెప్పింది అక్షరాలా నిజం. మీరు, రాజా మరణించారంటే ఎవరూ నమ్మరు. ఈ నాటకం మీరు చాలాసార్లు ఆడించారు. మీ శవాలు ఏ రెడ్ ఫోర్ట్ వద్ద అందరూ చూసేందుకు వుంచినా కూడా నమ్మరు" అన్నాడు 616.

"అవును శత్రువులు నమ్ముతారని కాని, నమ్మడం వల్ల మాకు ప్రయోజనం వుంటుందని కానీ నేను అనుకోవడంలేదు. మిష్టర్ 616 మీ ముఠా గురించిన వివరాలు మిమ్మల్ని చెప్పమని నేను కోరటంలేదు. చెప్పవద్దు. ఇంకో రెండు అగ్రరాజ్యాల గూఢచారులు కూడా మా ప్రధానిని హత్య చెయ్యడానికి ప్రయత్నిస్తున్నారనీ చెప్పారు. వాళ్ళ నాయకులు ఎవరు, ఎక్కడున్నారో ఆ వివరాలు మీకు తెలిసివుండాలి. ఆ వివరాలు చెప్పండి చాలు" అన్నాడు యుగంధర్.

616 అయిదు నిముషాలు ఆలోచించాడు. "ఎందుకు చెప్పాలి? మీ ప్రధానిని మేము హత్య చేసినా, వాళ్ళు హత్య చేసినా ఎవరు హత్య చేసినా పరిస్థితి ఒకటే. ఎవరు హత్య చేస్తారని కాదు. ప్రధానిని హత్య చెయ్యాలి. వాళ్ళపేర్లు. వాళ్ళ వునికి మీకు చెపితే, వాళ్ళని పట్టిచ్చినవాణ్ణి అవుతాను. అంతేకాక మాకేమీ ప్రయోజనం వుండదు" అన్నాడు 616.

యుగంధర్ సిగరెట్ పాకెట్ తీసి, 616కి ఒక సిగరెట్ యిచ్చి, బండార్కర్‌కీ, రాజుకీ యిచ్చి తను ఒకటి వెలిగించుకుని, "మిష్టర్ 616 మీరూ, మీ ముఠావాళ్ళు కానీ, ఆ రెండు అగ్రరాజ్యాలవారు కానీ మా ప్రధానిని హత్య చేసేందుకు యిక అవకాశం లేదు. రాదు. తగిన రక్షణ చర్యలు తీసుకున్నాము" అన్నాడు.

616 పకపకా నవ్వాడు. "నిజంగా మీరు అంత అమాయకులా? నమ్మలేకుండా వున్నాను. డబ్బుకి అమ్ముడుపోయే వాళ్ళు. మాతృదేశం మీద కన్న డబ్బుమీద మమకారం వుండేవాళ్ళు, ప్రతి దేశంలో ప్రతి ప్రభుత్వంలో వుంటారని మీకు తెలియదా?" అడిగాడు 616.

యుగంధర్ తన ఆశ్చర్యాన్ని బయటికి కనపరచకుండా "తెలుసు. తెలిసే తగిన జాగ్రత్తలు తీసుకున్నాం. కనుక మీ పథకం పారదు. శత్రువులతో ఎప్పుడూ నేను బేరానికి దిగను. కానీ మీ విషయంలో నా సిద్ధాంతం సడలిస్తున్నాను. మిగతా ఆ అగ్రరాజ్యాల గూఢచారుల గురించి చెప్పండి. వాళ్ళని పట్టుకుని, వాళ్ళని నిర్మూలించేసిన తర్వాత మీరు స్వదేశం వెళ్ళేందుకు తగిన ఏర్పాట్లు చేస్తాను" అన్నాడు యుగంధర్.

"ఈ మాట యింకొకరు చెపితే నమ్మేవాణ్ణి కాను. కాని మీరు, యుగంధర్ చెపితే నమ్ముతాను. ఆడిన మాట తప్పరు మీరు. ఆ విషయం నాకు తెలుసు. కాని" అంటున్నాడు 616.

"కాని?" అడిగాడు యుగంధర్.

"మీరు నన్ను ప్రాణాలతో వదిలిపెట్టినా స్వదేశానికి వెళితే అక్కడ నాకు చావు తప్పదు" అన్నాడు 616 నీరసంగా.

"అయితే యిక్కడే వుండిపొండి. మిమ్మల్ని క్షమించి, మా ప్రభుత్వానికి సహాయం చేసినందుకు పారితోషికంగా భారత పౌరసత్వం యిప్పిస్తాను" అన్నారు బండార్కర్.

616 కళ్ళు చెమ్మగిల్లాయి. "నేను ఒంటిగాణ్ణి అయితే మీ ఆతిథ్యం సంతోషంగా స్వీకరించేవాణ్ణి. కానీ, చెప్పానుగా నాకు భార్యా, పిల్లలూ వున్నారని. వాళ్ళ గతి యేంకాను?" అన్నాడు 616.

యుగంధర్ ఆలోచనలో పడ్డాడు. 66కి యే ఆశ చూపించాలి. ఎలా అతనిచేత చెప్పించడం.

"మిష్టర్ 616.. ఒక ఆలోచన."

"చెప్పండి" అన్నాడు 616.

"మీకు యిక్కడ బాస్ వున్నారని చెప్పారు. ఆ బాస్ ఎక్కడున్నాడో చెప్పండి. పట్టుకుంటాము. మీ భార్యా, పిల్లల్ని సురక్షితంగా, యీ దేశానికి పంపితే ఆ బాస్‌ని వొదిలేస్తామని మీ ప్రభుత్వానికి కబురు పంపుతాము."

616 జాలిగా నవ్వి "నాకు వేరే బాస్ వున్నారని అబద్ధం చెప్పాను. నేనే బాస్‌ని. ప్రయోజనం లేదు యుగంధర్" అన్నాడు.

యుగంధర్‌కి యింకేమీ స్ఫురించలేదు. "ఒక గంటలో తిరిగివస్తాను. రాజు మీకు తోడుగా వుంటాడు. 616 మీరే ఆలోచించండి. మీకే వొదిలిపెడుతున్నాను. రండి బండార్కర్, వెళ్ళాలి" అన్నాడు యుగంధర్.

"మీ డిపార్టుమెంట్ అసమర్ధత వల్ల, ప్రధానిగా నా విధులు, నా బాధ్యతలు మానుకోమంటారా? వాట్ నాన్సెన్స్ యీజ్ దిస్" అరిచారు చాలా కోపంగా ప్రధాని. బండార్కర్, యుగంధర్ వైపు చూశాడు.

"యుగంధర్‌గారిని జోక్యం కల్పించుకోమనడం న్యాయంకాదు మిస్టర్ బండార్కర్. మీ ఆధ్వర్యంలో కౌంటర్ యింటలిజెంట్ డిపార్ట్‌మెంట్ ఒకటి వున్నది. విదేశ గూఢచారులు మనదేశంలో స్థావరాలు ఏర్పరచుకుని, యిన్ని ఘోరాలు, యింత కుట్ర పన్నుతుంటే ఆ కౌంటర్ యింటలిజెంట్ ఏజంట్లు యేం చేస్తున్నారు? నిద్రపోతున్నారా?" అరిచాడు మరింత ఆగ్రహంతో.

"మా శాయశక్తులా..." అంటున్నాడూ బండార్కర్.

"నోనో క్షమాపణలు. సమర్ధించుకోవటమూ కాదు నాకు కావలసింది. నాకు కావలసినది సరైన జవాబు. అంత అసమర్ధులయితే దయచేసి రాజీనామా యివ్వండి. ఉద్యోగం పట్ల శ్రద్ధ, తన కర్తవ్యం పట్ల భక్తి వున్న మనిషిని నియమిస్తాను. అంతేకానీ, పంజరంలో చిలకలా నన్ను కూర్చోమంటే కూర్చోను. ఇక వెళ్ళవచ్చు" అన్నారు ప్రధాని.

అప్పటివరకూ మౌనంగా వున్న యుగంధర్ గొంతు సవరించుకుని,

"ప్రధానిగారూ" అన్నాడు.

"నో! నో! మిస్టర్ యుగంధర్, నేను యీ విషయం యిక మాట్లాడదలచుకోలేదు. సబ్జెక్ట్ యీజ్ క్లోజ్డ్. శత్రువుల తుపాకీ గుళ్ళకి నేను ప్రాణం విడువవలసివస్తే విడుస్తాను చిరునవ్వుతో. అంతేకాని మిస్టర్ బండార్కర్ చెప్పినట్లు చెయ్యను" అని బండార్కర్ వైపు తిరిగి "మీరు రాజీనామా ఉత్తరం వెంటనే పంపవచ్చు. ఇది సలహా మాత్రం కాదు" అన్నారు ప్రధాని.

"డిటెక్టివ్ యుగంధర్‌గా కాక, ఒక సామాన్య పౌరుడిగా మీతో మాట్లాడే హక్కునాకున్నది. 'శత్రువుల తుపాకీ గుళ్ళకి చిరునవ్వుతో ప్రాణం విడుస్తాను" అన్నారు. దేశ క్షేమం కోసం, ప్రజా సంక్షేమం కోసం మీరు ఆ త్యాగం చేస్తే మీ పేరు చరిత్రలో సువర్ణాక్షరాలతో రాసిపెడతాను. ఇప్పుడు మీరు అటువంటి అపాయానికి లోనయితే దేశక్షేమానికీ, ప్రజాసంక్షేమానికీ ద్రోహం చేసినవారవుతారు. అసహనం, అహంకారం వున్న మనిషి ప్రధాని కావడం వల్ల, భారతదేశంలో ప్రజాస్వామ్యం నశించిందని ప్రపంచానికంతటికీ అర్థమవుతుంది. మీ ప్రాణం మీద మీకు తీపి లేకపోవడం గొప్పే కానీ దేశక్షేమానికోసం మీ ప్రాణాన్ని కాపాడుకోవడం అవసరమైనప్పుడు అవసర చర్యలు తీసుకోకుండా, ఎవరి హితువు పాటించకుండా దేశాన్ని ప్రమాదానికి గురి చెయ్యడం ఔన్నత్యమూ కాదు, ఉదాత్తతా కాదు. ఒక వ్యక్తిగా మీ ప్రాణాన్ని కాపాడాలని కాదు మా ఆందోళన. నేను మరణిస్తాను, అని మీరు మొండిపట్టు పడితే ఎవరూ యేం చెయ్యలేరు. కానీ

మీరు అధిష్టించిన ఆసనము ప్రధాని పదవి. ఆ ప్రధానిని కాపాడవలసిన బాధ్యత ప్రతి పౌరుడికీ వుంది. మీరు బండార్కర్‌ని రాజీనామా యివ్వమనడం మీ అసహనానికీ, అంతర్జాతీయ కుట్రల, ప్రతి కుట్రల గురించి, మీ అజ్ఞానానికీ తార్కాణం" అన్నాడు యుగంధర్ గుక్క తిప్పుకోకుండా.

"మిష్టర్ యుగంధర్ మితిమీరి మాట్లాడుతున్నారు. నేను ప్రధానినే కాదు, హోం మంత్రిని కూడా మిమ్మల్ని తక్షణం..."

"అవును తక్షణం జైలులో పెట్టించగలరు. ఆ తర్వాత రేపో ఎల్లుండో, ఏ దుర్మార్గుడి తుపాకీ గుండుకో గురి అయి మీరు ప్రాణాలు విడుస్తారు. ఆ తర్వాత దేశం ఏమయితే మీకేం?"

ప్రధాని యుగంధర్ని తీక్షణంగా చూశాడు. "ఎప్పుడూ, ఎటువంటి పరిస్థితులలోనూ ఆవేశం తెచ్చుకోని మీరు యిలా నిగ్రహం కోల్పోయి మాట్లాడుతున్నారంటే..."

"కారణం వుంది కనుక.." అన్నాడు యుగంధర్.

"ఆల్‌రైట్. కూర్చోండి. ఏం చెయ్యమంటారో చెప్పండి" అన్నారు ప్రధానమంత్రి.

"బండార్కర్ రాజీనామా యివ్వనవసరంలేదు అని చెప్పండి" అన్నాడు యుగంధర్.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments